

РЕШЕНИЕ

№ 12249

гр. София, 11.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 177 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ

при участието на секретаря

като разглежда докладваното от НИКОЛА Д. КЪНЧЕВ Гражданско дело № 20231110108029 по описа за 2023 година

намери следното:

Производството е по реда на чл. 124 и сл. ГПК.

Делото е образувано по искова молба от С. А. С. против Х М ЕООД с искане уволнението ☐ да бъде признато за незаконно, да ☐ бъде заплатено обезщетение за времето, през което е останала без работа за периода от 20.01.2023 г. до 20.07.2023 г. в размер на 2130 лева, както и да ☐ бъдат заплатени трудови възнаграждения за периода от 01.11.2022 г. до 20.01.2023 г. в размер на 1241,75 лева, както и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 11.05.2021 г. до 20.01.2023 г. в размер на 1092,75 лева, ведно със законната лихва върху всички парични вземания за периода от подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Ищцата твърди, че по силата на Трудов договор №9 от 11.05.2021 г. изпълнявала към ответника длъжността „маникюрист“ на половин работен ден с месечно трудово възнаграждение в размер на 355 лева. Твърди също така, че за месеците ноември и декември 2022 г., както и за 15 дни от месец януари 2023 г. не било изплатено трудовото ☐ възнаграждение. Със Заповед №1 от 20.01.2023 г. на ищцата било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и трудовото ☐ правоотношение с ответника било прекратено. Като мотиви били посочени неявяване на работа на 22.12.2022 и 23.12.2022 г. На ищцата било изпратено искане за обяснения по чл. 193 от КТ. В подадените от нея обяснения, същата твърди, че посочила правото си да прекрати трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Ищцата счита, че издадената заповед за прекратяване на трудовото правоотношение била немотивирана, неконкретизирана и невярна. Твърди също така, че при прекратяването на трудовото правоотношение не ☐ било изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 11.05.2021 г. до 20.01.2023 г. Моли съда да признае уволнението за незаконно

и да го отмени както и да осъди ответника да □ изплати дължимите трудови възнаграждения и два вида обезщетения. Претендира разноски. В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът подава отговор на исковата молба. Взяма становище за неоснователност на иска. Не оспорва наличието на трудово правоотношение с ищцата на посочената длъжност, както и размерът на трудовото □ възнаграждение. Твърди, че на 22.12.2022 г. ищцата не се явила на работното си място. На 23.12.2022 г., се явила, но след като управителят я е попитал, защо е отсъствала на 22.12.2022 г. и е поискал обяснения, е напуснала работното си място без да полага труд и от тогава до момента на връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение не се била върнала, за да изпълнява трудовите си функции. На 09.01.2023 г. □ било изпратено искане за обяснение по чл. 193 от КТ, получено от нея на 13.01.2023 г. Писмените □ обяснения били получени от ответника на 18.01.2023 г. Счита, че в предоставените обяснения не се съдържа волеизявление за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ. Счита, че процедурата по налагане на дисциплинарното наказание била спазена, дисциплинарни нарушения били безсъмнено установени и достатъчно тежки, за да обосноват посоченото наказание. По отношение на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ счита, че трудовото възнаграждение на ищцата за периода от 01.11.2022 г. до 30.11.2022 г. било изплатено в цялост, а това за периода от 01.01.2023 г. до 20.01.2023 г. не □ се дължало, тъй като не била на работа. По отношение на възнаграждението за периода от 01.12.2022 г. до 31.12.2022 г. прави възражение за прихващане със свое вземане, за което твърди, че ищцата му дължала на основание чл. 221, ал. 2 КТ. Твърди, че за периода от 11.05.2021 г. до 20.01.2023 г. ищцата използвала изцяло полагащия □ се платен годишен отпуск, поради което не следвало да □ се заплаща обезщетение. Моли исквете да бъдат отхвърлени, претендира разноски.

В хода на процеса ищцата оттегли иска си с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ. В последното по делото съдебно заседание страните са редовно призовани. Ищцата се явява лично и с процесуален представител, поддържа исканията си. Ответникът изпраща процесуален представител, чрез когото също поддържа исканията си.

На база представените доказателства, съдът намира за установено следното:

Безспорни между страните са фактите, че ищцата е изпълнявала към ответника длъжността „маникюрист“ на основание трудов договор №9 от 11.05.2021 г. на половин работен ден с месечно трудово възнаграждение в размер на 355 лева. Безспорни са също така фактите, че ищцата е получила от ответника покана за даване на обяснения по чл. 193, ал. 1 КТ, както и че е депозирала такива пред ответника. Със Заповед № 1 от 20.01.2023 г. (л. 6 *in dosso* и л. 7 от делото) работодателят е установил, че 22.12.2022 г. ищцата не е била на работното си място, на 23.12.2022 г. е напуснала работното си място и от 24.12.2020 г. до 20.01.2023 г. не се е явявала на работното си място, поради което □ е наложил дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратил трудовото правоотношение между тях. В предявените от ищцата обяснения (л. 6 от делото) тя е обяснила, че съгласно чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ има право да прекрати трудовото си правоотношение и затова не се е явявала на работа. Факт е, че приложените към делото обяснения не са подписани, но фактът на подаването им и съдържанието им не се оспорват между страните, поради което съдът ги приема за установени.

От ответника са представени преписи на платежни ведомости (л. 43 – л. 45 от делото), от които е видно, че за месец ноември 2022 г. на ищцата е заплатено трудово възнаграждение в размер на 355 лева, за месец декември е заплатено трудово възнаграждение в размер на 298,95 лева, а за месец януари не е заплатено трудово възнаграждение, като са посочени 18 дни „самоотлъчка“. Последните две ведомости не са подписани от ищцата. Представени са и преписи на седем броя молби за ползване на платен годишен отпуск (л. 46 до л. 54 от делото) от които се установява, че за периода от 20.08.2021 г. до 29.07.2022 г. ищцата е ползвала общо 33 дни платен годишен отпуск.

Като свидетел по делото е разпитана В Ге Р – колега на ищцата и служител на ответника. Заявява, че познава ищцата, работела като маникюрист към ответника от около две години. Работела там допреди Коледа. На 22.12.2022 г. не дошла. На 23.12.2022г. дошла до обяд, след което казала, че отива до аптеката и оттогава досега свидетелката не я била виждала. Не знае защо напусна. На 23.12.2022г. управителката на салона □ казала, че иска обяснения защо не е била предишния ден, като друго, казано между двете, свидетелката не е чула. Ищцата имала насрочени часове за 22.12.2022 г., при пълен график и това създало проблем. Впоследствие свидетелката не е виждала ищцата на работа и доколкото знае не е идвала да даде обяснения. Ищцата била търсена по телефона на 22.12.2023г. но не вдигала. Управителката казала на свидетелката, че □ е звъняла след 23.12.2022г. Обичайното работно време на салона било от 10:00 часа до 19:00 часа, като всеки можел, при желание, да си запише след това час. На 23.12.2022г. свидетелката не си спомня работното време на ищцата. Напускането на ищцата на 23.12.2022 г. било може би по средата на деня, свидетелката не помни точен час.

Като свидетел по делото е разпитана и С З И Била близка приятелка на управителката на ответника от повече от 20 години и извършила регистрацията на ответника като юридическо лице. Ежедневно посещавала салона. Ищцата работела в студиото като маникюристка и педикюристка, като свидетелката не знае кога е започнала работа. На 22.12.2022г. свидетелката разбрала от управителката на ответника, че ищцата не се е явила на работа, без да се обади. Свидетелката я посъветвала да се опита да се свърже с ищцата. На 23.12.2022г. управителката на ответника се обадила на свидетелката и □ казала, че всичко е наред и ищцата е дошла на работа. Свидетелката я посъветвала иска обяснение защо ищцата не е била на работа на 22.12.2022г. След около час управителката на ответника отново се обадила на свидетелката и □ казала, че е искала обяснения от ищцата, но тя напуснала и не се върнала вече. След това свидетелката не е виждала ищцата на работа. Свидетелката лично присъствала на опитите да се направи връзка с ищцата, без успех. Свидетелката не изпълнявала функции по Труд и работна заплата към ответника и няма служебни отношения с него. Не следяла за работното време на персонала, но прекарвала доста време в салона. Била клиент на салона. Не била подписвала паметна записка, че Стела не е идвала на работа. Работното време на салона било плаващо. Имало фиксирано работно време, но при записани часове може да се започне и по-рано и да се продължи до по-късно. Фиксираното работно време от било може би от 8:00 часа - 18:00 часа или от 9:00 часа до 18:00 часа приблизително. Свидетелката няма точен спомен.

След анализ съдът намира, че показанията на свидетелите са вътрешно

и взаимно противоречиви и се подкрепят от останалата част от доказателствената съвкупност и от заявеното от самите страни. Въпреки това счита, че те не следва да се кредитират в тези им части, в които съобщават информация, споделена им от управителката на ответника, тъй като в тази си част, те де факто пресъздават твърдения на страна по делото.

На база така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

По отношение на исковете с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ.

Съгласно чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ работодателят може да прекрати едностранно трудовото правоотношение с работника при налагането на наказание „дисциплинарно уволнение“ налагането на това наказание става с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. Прекратяването на трудовото правоотношение на това основание е директна последица от налагането на дисциплинарното наказание, което налага проверка за това дали същото е наложено при спазване на законовите изисквания в рамките на уредените в закона преклузивни срокове. Съгласно чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ работодателят може да прекрати едностранно трудовото правоотношение с работника при налагането на наказание „дисциплинарно уволнение“ налагането на това наказание става с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага. При евентуално оспорване на общо основание е в тежест на работодателя да докаже при условията на пълно и главно доказване извършването на нарушението на трудовата дисциплина, спазването на процедурата по чл. 193 КТ и сроковете по чл. 194 и обосновката на тежестта на наложеното наказание. В случая от свидетелските показания по делото се установява, че за периода от 24.12.2022 г. до 20.01.2023 г. ищцата не се е явявала на работното си място без да е посочила основателни причини за това, като с тези си действия действително е осъществила нарушение на трудовата дисциплина. Изложеното от ищцата в обясненията, дадени по реда на чл. 193 КТ, съдът намира за неотнормимо към предмета на делото. Действително, същата има правото да прекрати трудовия договор, съгласно чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ, тъй като тази разпоредба съществува. Това заявление обаче има изцяло абстрактен характер, доколкото за да породят действие и въз основа на нея да възникне конкретно субективно право за дадено лице, е необходимо в действителността да са се осъществили правопораждащи факти – в случая неизплащане на трудово възнаграждение. Твърдения за това не се съдържат в самите обяснения, такива са направени с исковата молба. На следващо място съгласно чл. 335, ал. 1 и ал. 2, т. 3 КТ без предизвестие трудовият договор се прекратява писмено от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването му. Простото заявление за съществуването на дадено право не може да бъде приравнено на волеизявление за упражняването му, в случая – за прекратяване на договора. След като по делото не са налични други доказателства, от които да се установява отправяне на такова изявление, съдът счита, че ищцата не е упражнила правото да прекрати трудовия договор на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 КТ и то е продължило да съществува до прекратяването му с процесната заповед на 20.01.2023 г. До този момент ищцата е била длъжна да се явява на работното си място и да упражнява трудовите си функции съгласно чл. 124 КТ. Като не е сторила това, ищцата е осъществила нарушение на трудовата

дисциплина.

По отношение спазването на срока по чл. 194, ал. 1 КТ: съгласно тази разпоредба, дисциплинарни наказания се налагат не по-късно от 2 месеца от откриване на нарушението. По делото е установено, че до момента на издаване на заповедта, ищцата не се е явявала на работа. Също така първият момент на установяване на нарушението е бил на 24.12.2022 г., т.е. срокът е спазен.

По отношение съобразяване тежестта на наказанието съгласно чл. 189, ал. 1 КТ при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя. Отсъствието на служителя без посочване на обективни, уважителни причини за период от близо един месец, съдът счита за достатъчно тежко нарушение на трудовата дисциплина, обосноваващо налагането на посоченото наказание.

В заключение съдът намира, че нарушението на трудовата дисциплина е доказано, процедурата по налагане на наказанието е проведена законосъобразно и същото е обосновано с оглед тежестта на нарушението. Заповедта е законосъобразна и следва да бъде оставена в сила. Искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Като обусловен от него на отхвърляне подлежи и искът с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ.

По отношение на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Съгласно тази разпоредба работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. В случая от ищцата се претендира възнаграждение за месеците ноември и декември 2022 г. и за петнадесет дни през януари 2023 г. От представените по делото ведомости се установява, че за месец ноември трудовото възнаграждение на ищцата е било изплатено, поради което съдът намира, че за този месец такова не ☐ се дължи. За месец януари по делото беше установено, а и между страните не се спори, че ищцата не се е явявала на работното си място. За този петнадесетдневен период тя не е извършвала работа и на основание чл. 128, т. 2 КТ не ☐ се дължи възнаграждение за този период. За месец декември от ответника отново беше представена платежна ведомост, която обаче не е подписана от ищцата. По делото липсват доказателства и за това кога тази ведомост е била изготвена, поради което съдът не може да приеме съображението, че ищцата не я е подписала, тъй като не се е явила на работното си място. По делото не е налице друго доказателство за това дали трудовото възнаграждение за месец декември действително е било заплатено на ищцата, следователно на общо основание съдът намира факта на изплащане на трудово възнаграждение за месец декември за недоказан. Сумата от 233,37 лева, посочена във ведомостта, съдът намира за правилно изчислена с оглед доказаните дни на отсъствие на ищцата. В искът с правно основание чл. 128, т. 2 КТ е основателен за сумата от 233,37 лева и неоснователен за разликата до пълният му размер от 1241,75 лева.

По отношение на иска с правно основание чл. 224, ал. 1 КТ:

Съгласно тази разпоредба при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата

календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност. Като съобрази представените доказателства – молби за ползване на платен годишен отпуск и заповеди за разрешаване – съдът намира за доказано възражението, направено в отговора на исковата молба, че ищцата е използвала полагаемия \square се отпуск в размер на 33 дни, поради което този иск също е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед изхода на делото разноски се дължат и на двете страни. От ищцата не са доказани сторени разноски, тъй като същата е освободена от държавна такса, а за претендираното с исковата молба адвокатско възнаграждение от 1000 лева по делото не са представени доказателства. От ответника са доказани сторени разноски в размер на 2126 лева. Разпределянето на възнаграждението за всеки иск е посочено детайлно в договора – л. 63 от делото – и съдът счита, че размерът му за всеки иск не е прекомерен с оглед фактическата и правна сложност на делото, поради което направеното от процесуалния представител на ищцата възражение за прекомерност следва да се остави без уважение. Поради частичното уважаване на иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ по него на ответника се дължат 368,68 лева. По този начин пълният размер на дължимото адвокатско възнаграждение възлиза на 2070,68 лева, който следва да се присъди.

Държавните такси по исковете, които се отхвърлят като неоснователни следва да останат за сметка на бюджета на съдебната власт – арг. от чл. 359 от КТ вр. чл. 83, ал. 1, т. 1 от ГПК, на осн. чл. 78, ал. 6 от ГПК.

С оглед предмета на частично уважения иск – присъждане на трудово възнаграждение, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, съдът е длъжен служебно да постанови предварително изпълнение на решението по отношение на същото. Така Определение № 378 от 18.05.2012 г. на ВКС по ч. гр. д. № 318/2012 г., IV г. о., ГК, Определение № 329 от 17.06.2009 г. на ВКС по гр. д. № 1584/2008 г., IV г. о., ГК и др.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от С. А. С., ЕГН \square и служебен адрес против Х М ООД, ЕИК: \square , със служебен адрес иск по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението \square по чл. 340а, ал. 6 КТ поради неявяване на работа за периода от 24.12.2020 г. до 20.01.2023 г.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от С. А. С., ЕГН \square против Х М ООД, ЕИК: \square , иск по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяване на ищцата на заеманата от нея длъжност „маникюрист“.

ОСЪЖДА Х М ООД, ЕИК: \square да заплати на С. А. С., ЕГН \square на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от 233,37 лева – незаплатено трудово възнаграждение за периода от 01.12.2022 г. до 24.12.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 15.02.2023 г. до окончателното му изплащане като ОТХВЪРЛЯ така предявения иск за разликата над тази сума до пълният му предявен размер от 1241,75 лева, както и за периода от 01.11.2022 г. до 30.11.2022 г. и за периода от 01.01.2023 г. до 20.01.2023 г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявения от С. А. С., ЕГН \square против Х

М ООД, ЕИК: иск по чл. 224, ал. 1 КТ за заплащане на сумата от 1092,75 лева – обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от 11.05.2021 г. до 20.01.2023 г.

ОСЪЖДА С. А. С., ЕГН 8802127959, да заплати на Х М ООД, ЕИК: на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 2070,68 лева – разноси в производството съобразно с отхвърлената част от исковете.

Решението в тази му част може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението в частта му, в която Хеба М ООД, ЕИК: 175197908 е осъдено да заплати на С. А. С., ЕГН 8802127959 на основание чл. 128, т. 2 КТ сумата от 233,37 лева – незаплатено трудово възнаграждение за периода от 01.12.2022 г. до 24.12.2022 г., ведно със законната лихва върху тази сума за периода от 15.02.2023 г. до окончателното му изплащане.

Решението, в тази му част има характера на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____